

РЕШЕНИЕ

№ 13074

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 23.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5794**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.
Образувано е по жалба на "Джорджия Бекер" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от С. Д. Т. – управител, която жалба е подадена чрез адв.Р. Т. - САК, против Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2864-0129946/02.04.2024 г. на Началник отдел "Оперативни дейности"-С. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която е наредено запечатване на търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "Джорджия Бекер" ЕООД, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност.

В жалбата са наведени доводи, че издадената заповед е неправилна и незаконосъобразна, като са изложени подробни съображения. От Съда се иска да отмени административния акт. В с.з. жалбоподателят не изпраща представител, но чрез адв.Т. моли Съдът да отмени оспорената заповед и да присъди в полза на оспорващото дружество сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Началник на Отдел "Оперативни дейности"-гр.С. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, чрез юк.Н. моли Съда да отхвърли жалбата и да присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С2864-0129946/02.04.2024 г. на "Джорджия Бекер" ЕООД е наложена ПАМ запечатване на търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "Джорджия Бекер" ЕООД, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл.186, ал.1, т.1, б."а" вр. чл.187, ал.1 ЗДДС, поради извършено нарушение на чл.118, ал.1 ЗДДС – неиздаване на фискален касов бон от монтираното в обекта фискално устройство, модел Daisy Compact M 02, № на фискално устройство DY517031, № на фискална памет 36675504, при извършена контролна покупка от органите по приходите на 30.01.2024 г. на следните стоки – 2 бр. кафе с мляко, 2 бр. бисквити и 1 бутилка минерална вода от 1 литър, на обща стойност 5,60 лв., заплатена в брой, или друг документ, отговарящ на изискванията на Наредба № Н-18/2006 г. Плащането е извършено от К. И. – ст.инспектор по приходите, преди легитимацията на органа по приходите, и е прието от С. Т. - управител на "Джорджия Бекер" ЕООД. След легитимация на органите по приходите са извършени процесуални действия за нуждите на проверката - преброяване на парите в касата, изготвяне на опис, снемане на отчет от ФУ, попълване на декларация, преглед на документи и др. От наличното в обекта ФУ са отпечатани КЛЕН и Дневен финансов отчет, от които е установено, че сумата в размер на 5,60 лв. не е отразена и регистрирана чрез издаване на фискален касов бон.

Описаното нарушение е констатирано при извършена проверка в обекта на 30.01.2024 г., документирана с Протокол за извършена проверка сер.АА, № 0129946/30.01.2024 г. на ТД на НАП-гр.С.; КЛЕН от 30.01.2024 г., Дневен финансов отчет от 30.01.2024 г.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи: Заповедта е връчена на упълномощено от жалбоподателя лице на 21.04.2024 г. (л.54), а жалбата е подадена до съда на 04.06.2024 г., чрез надлежно упълномощен адвокат (л.11, л.58), при наличието на правен интерес. С оглед на това жалбата е процесуално допустима

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник на отдел "Оперативни дейности", ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП. За доказване компетентността на органа по делото са представени Заповед № ЗЦУ-1157/27.08.2020 г. и Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г., и двете на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т.1 от която началниците на отдели "Оперативни дейности", Дирекция "Оперативни дейности", ГД "Фискален контрол", ЦУ на НАП са упълномощени да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл.186 ЗДДС (л.26, л.27).

Заповедта съдържа правните и фактическите основания за нейното издаване, посочен е срокът за налагане на ПАМ, с оглед на което е спазена установената форма съобразно чл.59, ал.2 АПК.

Разгледана по същество жалбата е явява основателна.

Предмет на настоящото производство е законосъобразността на издадената заповед за налагане на ПАМ. Налагането на същата е форма на държавна принуда, предвидена в чл.22 и чл.23 ЗАНН, различна от административното наказание. ПАМ се налага в отделно производство с издаване на индивидуален административен акт, като ПАМ не представлява административно наказание или имуществена санкция по аргумент от чл.13 и чл.83 ЗАНН, предвиждащи изрично съответно видовете административни наказания, сред които ПАМ не фигурират. Изрично в този смисъл специалната норма на чл.186, ал.1 ЗДДС предвижда, че ПАМ се налага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Поради това издаването на НП е без значение за преценката за законосъобразност на наложената ПАМ. Съобразявайки практиката на ВАС, съгласно която фактите по административнонаказателното и по административното производство подлежат на самостоятелно и независимо доказване, Съдът намира, че в случая не следва да се събират доказателства относно обстоятелството дали е издадено НП, респ. обжалване на същото и

влизана в сила, включително платена ли е наложената имуществена санкция от страна на жалбоподателя.

Ответникът е приел за установен фактическия състав на нарушение по чл.118, ал.1 ЗДДС. Законната разпоредба задължава всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

В конкретния случай са доказани по безспорен начин фактическите основания, посочени от административния орган при издаване на процесната заповед.

Независимо от това същата следва да бъде отменена. Това е така, защото определеният със заповедта срок на ПАМ не е съобразен с принципа за съразмерност, посочен в разпоредбата на чл.6, ал.2 АПК. Съгласно посочената норма административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Оспорената заповед не съдържа мотиви и съображения защо административният орган е преценил да постанови запечатване на търговския обект за срок от 14 дни, предвид неговата специфика – а, именно обект за предоставяне на фризьорски и козметични услуги, тъй като по този начин ще се препятства дейността и така ще се създадат предпоставки за причиняване на имуществени вреди, подлежащи впоследствие на репариране.

Изложените, универсално използвани в подобни актове и съдържащи общи фрази мотиви, не изпълняват функцията на такива, с които административният орган да обоснове законосъобразност на решението си за запечатване на конкретния търговски обект.

В хода на административното производство не са установени данни за други извършени нарушения, и не е установено от него да са произтекли съществени вредни последици за държавния бюджет, то налагането на ПАМ за срок от 14 дни не би могло да се определи като съразмерно, предвид размера и вида на вредите, които биха настъпили за държавния бюджет в сравнение с тези, които биха настъпили за жалбоподателя, ако управлението от него обект бъде запечатан за срок от 14 дни, предвид спецификата на извършваната от жалбоподателя дейност.

Съдът намира, че при тази продължителност на срока се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защита на обществен интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Спазването на принципа за съразмерност гарантира, че само така не би се засегнал в по-голяма степен от необходимото стопанският оборот, който е източник на приходи за бюджета, включително и с оглед целите на принудителните административни мерки, посочени в ЗАНН, свързани с предотвратяване и преустановяване на административните нарушения и отстраняване на вредните последици от тях и целеният превантивен ефект на мярката. При липсата на каквито и да било конкретни мотиви, свързани с конкретния субект и конкретната фактическа обстановка, при която е установено нарушението, не може да се приеме тезата, че срокът за прилагането на мярката в случая е надлежно мотивиран. Фактът, че нарушението е доказано, не игнорира необходимостта от формирането на конкретни мотиви във връзка с продължителността на срока за налагане на ПАМ. Липсват конкретни данни за търговската дейност в обекта, като не е отчетено цялостното поведение на търговеца, липсват данни за предходни нарушения от същия характер, както и не е направена преценка на обороти от предходни дни или периоди.

Запечатването на търговския обект за срок от 14 дни е явно несъизмеримо с преследваната от закона цел. Срокът на мярката не е определен по разумен начин, добросъвестно и справедливо. При това положение, дори и да се приеме, че разпореждането на органа за налагане на ПАМ е

мотивирано и е издадено в изпълнение на закона, то административният акт е в противоречие с основополагащия правен принцип за съразмерност.

В същия ред на мисли, Съдът намира за голословни, неподкрепени с доказателства и по същество оборени от изложената по-горе конкретика на казуса доводите на административния орган на стр.3, от заповедта, че една от целите на търговеца е именно отклонение от данъчно облагане. Съгласно чл.273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност държавите – членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане. Според Решение на СЕС от 9 февруари 2012 г. по дело C-210/10-т.23 при липса на хармонизация на ниво ЕС в областта на санкциите за неспазване на условията, предвидени в законодателството им в тази връзка, държавите-членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи, но при спазване правото на ЕС и общите му принципи, в т.ч. този на пропорционалността. Съгласно задължението си за лоялно сътрудничество по чл.4, ал.3 ДФЕС следва да гарантират, че придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер – Решение на СЕС от 7 октомври 2010 г. по дело C-383/09. Когато по правото на ЕС няма по-точни правила за определяне на национални санкции, те не трябва да нахвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от националното законодателство цели и когато има избор между няколко подходящи мерки, винаги трябва да се прибегне към най-малко обвързващата и причинените неудобства да не са несъразмерни на преследваните цели.

Разпоредбите на чл.186 ЗДДС не градират тази степен на обществена опасност, свързана с изготвянето на различните отчети – дневни, месечни, годишни; пълни и съкратени, нито я диференцират в зависимост от записването на данните от извършените продажби във фискалната памет на ФУ и предаването чрез дистанционна връзка на НАП с оглед отчетност на продажбите по глава пета от Наредба № Н-18/2006 г. Същевременно обаче законодателят не е изключил преценката за засягане на обществен интерес и при нарушения от вида на разглежданото. След като в търговския обект има монтирано, въведено в експлоатация и регистрирано съгласно чл.7, ал.1 и чл.16, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г. фискално устройство, технически изправно и функциониращо с оглед регистрация на всички продажби, органите по приходите имат възможност текущо да контролират всички данни за отчетността. Контролът върху действия на търговец, с които то би могъл да ошети фиска, може да бъде осъществяван и с други средства, различни от запечатване на обекта, с което на практика се препятства дейността и така се създават предпоставки за причиняване на имуществени вреди, подлежащи впоследствие на репарирание.

На следващо място налагането на разглежданата ПАМ е несъразмерно и от гледна точка на съставеното за същото нарушение НП и наложената с него санкция. Посоченото обстоятелство, с оглед даденото тълкуване от СЕС на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данък върху добавената стойност и чл.50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата) в решението от 04.05.2023 г. по дело C-97/21, съставлява самостоятелно достатъчно основание за извод, че заповедта е издадена в нарушение на целта на закона, независимо дали от формална страна ПАМ отговаря на изискванията на процесуалния и материалния закон. Това е така, тъй като съответствието на ПАМ по чл.186, ал.1 ЗДДС с правото на ЕС е разгледано и дадено тълкуване в посоченото решение по преюдициално дело C-97/21 на Съда на ЕС, като е дадено тълкуване, че чл.273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и чл.50 от Хартата на основните права на ЕС съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и

след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение.

Видно и от мотивите на цитираното решение, ПАМ следва да бъде съобразена с изискването да не надхвърля необходимото за постигане на преследваните от закона цели – т.56 и 57 от решението. ПАМ по чл.186, ал.6 ЗДДС е допълнителна тежест, която, преценена с оглед инициираното срещу търговеца административно-наказателно производство, надхвърля тежестта на извършеното нарушение и е в противоречие с изискванията на принципа за пропорционалност по арг. от т.56, 57 и 62 от решението на СЕС. Ограничението на основното право по чл.50 от Хартата на основните права на ЕС е допустимо, ако е необходимо за постигането на легитимни цели (осигуряване събирането на ДДС). Прилагането на санкционни мерки в областта на ДДС съставлява прилагане на правото на Съюза по смисъла на чл.51, § 1 от Хартата, на чл.2 и чл.273 от Директива 2006/112/ЕО, тези мерки следва да бъдат съобразени с изискването да не надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от законодателството цели. Кумулирането на мярката по чл.186 ЗДДС с издадено НП срещу дружеството-жалбоподател за налагане на имуществена санкция по ЗДДС не зачита правото по чл.50 от Хартата на основните права на ЕС и е непропорционално.

Най-сетне се констатира, че ПАМ е наложена с превантивна цел. Според административния орган целта ѝ е да се постигне промяна в начина и организацията на извършване дейността в конкретния обект, като прекият целен резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане до ново отклонение от данъчно облагане. Съдът намира, че с налагането на ПАМ няма да се постигне целта на закона. Същата може да се постигне с налагане на предвидената в специалния закон имуществена санкция. Административнонаказателната санкция също има предупредителна и превъзпитателна цел съгласно чл.12 ЗАНН, с налагането на която може да се постигне индивидуална превенция спрямо търговеца и предотвратяване извършването на други нарушения под страх от налагане на санкция и то при условията на повторност. Освен това видно от доказателствата по делото е, че от страна на жалбоподателя е заплатена наложената му имуществена санкция с издадено наказателно постановление. Със запечатване на обекта за срок от 14 дни би се затруднила дейността на жалбоподателя и биха се причинени вреди от сериозен характер, предвид спецификата на извършваната търговска дейност.

Заповедта за налагане на ПАМ е незаконосъобразна и като такава следва да се отмени.

Съдът намира, че независимо от изхода на спора на жалбоподателя не следва да се присъждат претендираните от него разноски за адвокатско възнаграждение поради липса на доказателства за реално заплатено такова. По силата на чл.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, а според чл.2, ал.6 от същата наредба възнаграждението е платимо към датата на сключване на договора за правна помощ. В представения договор за правна защита и съдействие не е договорен размер на адвокатско възнаграждение и не е налице споразумение за заплащане на такова, нито е посочено да е оказана безплатна правна помощ по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата – на лице, което има право на издръжка; материално затруднено лице; роднини, близки или на друг юрист. При това положение не може да се приеме, че адвокатско възнаграждение е заплатено от "Джорджия Бекер" ЕООД, за да е дължимо присъждане на такова.

Така мотивиран, Административен съд-С. град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на "Джорджия Бекер" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], издадената Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2864-0129946/02.04.2024 г. на Началник отдел "Оперативни дейности"-С. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която е наредено запечатване на търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от "Джорджия Бекер" ЕООД, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1 и чл.187, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: